

Arrest

nr. 81 522 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 juni 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 17 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Tilakpur 3 in Nawalparasi District. U beschikt over uw Staatsburgerschapskaart. In 2055 (Nepalese kalender, wat overeenstemt met 1998-1999 volgens de Gregoriaanse kalender) rondde u uw opleiding tot Community Medical Assistant (CMA)

af. Op 1/01/2061 (13 april 2004) opende u uw eigen privé-kliniek in Bhumahi, Ramnagar VDC (Village Development Committee) in Nawalparasi District. Vanaf 2062 (2005-2006), tijdens de People's War, kwamen maoïsten gebruik maken van uw kliniek om hun wonden te laten verzorgen. Ze betaalden niet voor uw diensten maar het werd gezien als een bijdrage aan de maoïstische partij. Soms gebeurde het dat u ook naar de wonden in de omgeving diende te gaan om gewonde maoïsten te verzorgen. Toen de oorlog eindigde, verzorgde u de maoïsten niet meer in uw kliniek. Ze verplichtten u om medische hulp te bieden aan maoïsten in het kamp dat na de oorlog voor 2000 à 2500 maoïsten werd opgericht, Basanta Smriti Brighade genaamd. Dit was gelegen in het dorp Jargaha (VDC Ramnagar) op ongeveer 3 à 4 kilometer van uw kliniek. Ze poogden u ook te overhalen om de maoïstische partij te vervoegen. U was echter lid van de RPP (Rastriya Prachantra Party) van 25/02/2060 (8 juni 2003) tot 25/02/2063 (8 juni 2006). Soms ging u eens naar een massameeting, maar u nam verder geen deel aan activiteiten. Nadien sympathiseerde u met de RPP-N (RPP-Nepal), maar werd u geen lid gezien de maoïsten telkens vroegen om hun partij te vervoegen. Op de dag van de parlementsverkiezingen, 28/12/1964 (10 april 2008), rond 14 à 15 uur hoorde u dat enkele personen spraken over frauduleuze stemmen ten gunste van de maoïsten in verschillende dorpen. U besepte vervolgens dat die personen geen dorpelingen waren en niet op de kieslijst stonden. Volgens u was er fraude in het spel, en u verzamelde enkele vrienden om vervolgens tesamen jullie stem tegen de maoïsten te verheffen. U steunde immers de koning en wilde eerlijke verkiezingen. Er waren verschillende vertegenwoordigers van verschillende partijen aanwezig in het kiesbureau, maar uzelf had geen officiële functie tijdens de verkiezingen. U was uitsluitend een stemgerechtigde. Jullie konden verhinderen dat vier à vijf personen een niet-gerechtigde stem voor de maoïsten uitbrachten. De personen die in de rij stonden om te stemmen begonnen met u en uw vrienden te vechten. U vluchtte onmiddellijk weg van het kiesbureau voor uw eigen veiligheid en u ging naar uw kliniek. Rond 18 uur 's avonds kwamen twee personen naar uw kliniek en ontvoerden u naar het kamp in Jargaha. Daar mishandelden ze u gedurende de nacht. Ze waren boos dat u de fraude kenbaar had gemaakt. Nadien belden de maoïsten u regelmatig – vier à vijf keer per maand – op en verplichtten u om in hun kamp patiënten te verzorgen. U legde nergens klacht neer over de verkiezingsfraude. De gebeurtenissen werden door geen enkele vertegenwoordiger gerapporteerd bij een commissie. U meent dat de vertegenwoordigers zelf schrik hadden van de maoïsten. U kreeg ook nog twee brieven respectievelijk op 17/03/2065 (11 juli 2008) en 29/03/2066 (13 juli 2009), waarin u werd gevraagd om de partij te vervoegen of een miljoen Nepalese roepies te doneren. U koos ervoor om in het kamp te gaan werken telkens wanneer dit u gevraagd werd. Op 20/05/2066 (5 september 2009) belden ze u op voor een patiënt maar u weigerde te gaan omdat uw vrouw zwanger was en elk moment kon bevallen. Ze bedreigden u en zeiden dat u ofwel hun partij diende te vervoegen ofwel donaties diende te geven. Op 27/05/2066 (12 september 2009) reed u met uw fiets door het woud van de kliniek naar huis. Twee mensen namen u beet. Ze waren in het totaal met vijf. U werd bedreigd met een revolver. Op een brugje kon u een beweging maken waardoor u de persoon met de revolver duwde en het wapen in de rivier viel. U duwde een andere belager en nam een steen waarmee u hem op het hoofd sloeg. Daarna kon u vluchten in het woud. U ging niet meer naar huis maar nam meteen de bus naar Butwal, waar u uw vrouw contacteerde. U reisde van daar meteen verder naar Katmandu. In de hoofdstad verbleef u van 28/05/2066 (13 september 2009) tot 07/08/2066 (22 november 2009) op éénzelfde plaats. Toen u merkte dat er personen naar u op zoek waren, vond u het er niet veilig en verhuisde u naar Pokhara. Na een zekere tijd verplaatste u zich opnieuw naar Kathmandu. U hield zich verborgen tot wanneer u Nepal verliet op 16/02/2067 (30 mei 2010). In de hoofdstad leerde u een smokkelaar kennen die u in eerste instantie naar het buitenland ging brengen met uw eigen paspoort. U reisde naar Delhi (India) samen met de smokkelaar en daar kreeg u van de smokkelaar te horen dat u toch zou reizen met een vals paspoort. U betaalde in het totaal 750.000 roepies voor uw reis naar Europa. Op 1 juni 2010 vertrok u vervolgens vanuit Delhi naar Parijs (Frankrijk). Vooraleer jullie de luchthaven betraden kon u één à twee keer naar de gegevens in het valse paspoort kijken. In Parijs aangekomen, reisde u vervolgens samen met de smokkelaar en andere personen van Indiase afkomst per taxi naar België, waar u op 3 juni 2010 asiel aanvraagde.

U beschikt over uw Citizenship Card; uw Community Medical Assistant-kaart; uw verlopen lidkaart van de RPP; uw huwelijksakte; twee brieven van de UCPN-M (United Communist Party of Nepal – Maoist, kortweg maoïsten), d.d. 17/03/2065 (11 juli 2008) en 29/03/2066 (13 juli 2009) waarin u verzocht wordt in een donatie van respectievelijk 1 miljoen roepies en 1,5 miljoen roepies te voorzien; verscheidene documenten mbt uw opleiding tot medisch assistent.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. U verklaarde met een (ver)vals(t) blauw paspoort van Delhi naar Brussel gereisd te zijn. Hoewel u zelf een paspoort had aangevraagd op vraag van de smokkelaar, diende u toch met een paspoort op een andere naam, een zekere D. R. P., te reizen (CGVS I, pp. 18-19). U was echter niet op de hoogte van welk land het visum in het paspoort waarmee u reisde afkomstig was en u kon zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet herinneren of u ooit de geboortedatum van de persoon op het paspoort hebt gekend (CGVS I, p. 19). U verklaarde slechts één of twee keer naar het paspoort te hebben kunnen kijken toen u de luchthaven binnenging (CGVS I, p. 19). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u India werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bovendien stemmen uw verklaringen mbt het aantal paspoortcontroles in Delhi niet met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u slechts twee paspoortcontroles te hebben gehad. Eénmaal toen u de luchthaven betrad en éénmaal toen u in de rij stond om naar Parijs te gaan, nam een persoon die u niet kende uw paspoort en bracht het nadien terug (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 3). U wist niet of de andere mensen die in de rij wachtten eveneens hun paspoort dienden te geven (CGVS II, p. 3). U vermoedt dat de smokkelaar iets had geregeld want hij had u gezegd dat u het paspoort aan die persoon moest overhandigen (CGVS I, p. 20). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is er echter een controle bij het betreden van de luchthaven, een controle door airline officers tijdens het wachten voor de incheckbalie en een derde controle door de lokale emigratiedienst waar gegevens over reisbestemming en paspoort moeten worden ingevuld en een individuele identiteitscontrole wordt uitgevoerd. Uw beweringen dat u slechts tweemaal werd gecontroleerd, waarvan éénmaal op een andere wijze dan de andere reizigers, is dan ook hoogst onaannemelijk. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks documenten achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal, etc.).

Voorts dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, die de kern van uw relaas omvatten, en uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo verklaarde u verscheidene keren tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat maoïsten u vanaf het moment dat u de verkiezingsfraude op 28/12/1964 (10 april 2008) opmerkte, bedreigden en dwongen om, telkens ze u opbelden, naar hun kamp, gelegen te Jargaha, te komen om medische hulp te bieden aan zieken die in het kamp woonden (CGVS I, pp. 15-16, p. 24). Geheel in tegenspraak met wat u op het eerste gehoor op het CGVS beweerde, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u sinds het beëindigen van de People's War, in november 2006, al verplicht naar het kamp van de maoïsten moest gaan om hen van medische hulp te voorzien (CGVS II, pp. 5-6). Wat betreft uw ontdekking van verkiezingsfraude op de verkiezingsdag en uw ontvoering door maoïsten naar het kamp waar ze u vervolgens martelden, legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat ongeveer om 14 à 15 uur ontdekte dat er personen stemden voor de partij van de maoïsten die eigenlijk niet op de kieslijst in uw dorp stonden. U zag immers met eigen ogen dat bepaalde personen niet uit uw dorp afkomstig waren en vervolgens duidde u die personen aan. Toen de verkiezingswaarnemers inderdaad bevestigden dat zij niet meer mochten stemmen, werden die personen boos (CGVS I, p. 9 en pp. 22-23). U bleef vervolgens tot 18 uur in het verkiezingskantoor en toen u op dat moment buiten kwam, werd u gevangen door maoïsten en naar hun kamp gebracht waar ze u bedreigden en mishandelden (CGVS, p. 22). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat u hun gesprekken hoorde en vervolgens beseftte dat ze niet op de kieslijst van uw dorp stonden (CGVS II, p. 9). Toen u de verkiezingsfraude bekend maakte, verklaarde u dat de personen in de rij die een niet-gerechtigde stem gingen uitbrengen begonnen te vechten. U maakte zich meteen uit te voeten toen ze u sloegen. U vluchtte onmiddellijk naar uw kliniek en diezelfde avond ontvoerden maoïsten u vanuit uw kliniek naar hun kamp waar ze u bedreigden en mishandelden (CGVS, pp. 9-10). Naast bovenstaande tegenstrijdigheid betreffende de periode waarin u werd verplicht om in het kamp van de maoïsten medische hulp te bieden en uw incoherente verklaringen mbt de gebeurtenissen op de verkiezingsdag (10 april 2008), is het bovendien op zijn minst bevreemdend te noemen dat u op 12 september 2009 twee mannen, waarvan één iemand een revolver vasthield, kon overmeesteren. Het is ook opmerkelijk dat de drie andere belagers die zich op 100 meter afstand bevonden geen enkele poging deden om u tegen te houden (CGVS I, p. 21 en CGVS II, pp. 11-12). In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat het eveneens bevreemdend is dat het feit dat u éénmaal

medische hulp weigerde te bieden wegens de zwangerschap van uw vrouw de beweegreden zou zijn geweest om u te bedreigen en te vermoorden (CGVS I, p. 21 en p. 25; CGVS II, p. 11), temeer daar u al die jaren hen telkens had gehoorzaamd en de maoïsten gebruik maakten van uw medische kennis. In het licht van voorgaande is het ook bijzonder vreemd dat de maoïsten kost wat kost met behulp van de door u neergelegde brieven d.d. 17/03/2065 (11 juli 2008) en 29/03/2066 (13 juli 2009) wilden dat u zich bij hun partij voegde en u een torenhoge donatie van minstens 1 miljoen roepies vroegen (CGVS II, p. 4). Hierbij kan nog worden toegevoegd dat de door u beweerde verkiezingsfraude opmerkelijk genoeg nooit werd gerapporteerd door u of door de verkiezingswaarnemers die zich op dat moment in het verkiezingsbureau bevonden (CGVS I, p. 24).

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat alle satellietkampen van de vierde divisie die zich in de regio Nawalparasi bevonden, waaronder eveneens het kamp gelegen te Jargaha in VDC Ramnagar waarnaar u verwees tijdens uw verklaringen (CGVS II, pp. 6-7), beschikten over een eigen gezondheidspost met basisvoorzieningen voor gezondheidszorg in het kamp. De posten zijn ook uitgerust met chirurgische instrumenten en stellen bedden beschikbaar voor de patiënten. Bovendien hebben de satellietkampen ook een apotheek die wordt bevoorrad met basismedicatie. Een arts, aangesteld door het Ministerie van Gezondheid, bezoekt ook wekelijks de satellietkampen en voorziet trainingen voor het personeel in de gezondheidsposten. Gelet op bovenstaande informatie is het ook niet aannemelijk dat u niet wist of ze al dan niet een kliniek in het kamp hadden en niet kon zeggen of er artsen aanwezig waren (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 7). Bovendien is het allerm minst aannemelijk dat de maoïsten na het einde van de 'People's War' nog burgers zouden opvorderen om patiënten te verzorgen.

Voor wat betreft uw bewering dat u tevens door de maoïsten werd geviseerd omdat u aanhanger was van de koning en vroeger lid was van de royalistische partij RPP (Rastriya Prajatantra Party) (CGVS I, pp. 23-24; CGVS II, p. 4), dient er op gewezen te worden dat dit niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat het hebben van royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormt om doelwit te zijn van de maoïsten. Zowel het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) als het OHCHR (Office of the High Commissioner for Human Rights), organisaties die reeds geruime tijd op het terrein aanwezig zijn en de mensenrechtensituatie op de voet volgen, zijn niet op de hoogte van incidenten, specifiek gericht tegen personen met royalistische sympathieën of affiliaties. Zij wijzen er ook op dat verscheidene royalistische partijen politiek actief blijven en over vertegenwoordigers beschikken in het huidige parlement.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Noch uw identiteit noch uw familiale situatie staan voor mij ter discussie. Uw opleiding tot Community Medical Assistant (CMA) wordt in deze beslissing evenmin in twijfel getrokken. Wat de brieven van de UCPN-M betreft, dient opgemerkt te worden dat opdat documenten geloofwaardig zijn, zij een coherente en aannemelijke verklaringen dienen te ondersteunen, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verder vermeldt hij artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève, artikel 48/4 vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat reizen in Europa helemaal niet onmogelijk is (*sic*) en voegt een internetartikel toe waarin melding wordt gemaakt van iemand die met een vals paspoort van Charleroi naar Londen is gevlogen (en beweerdelijk iemand ontmoette die zonder paspoort naar Pisa is gevlogen). Aldus meent verzoeker te kunnen bewijzen dat er geen grondige controle van de paspoorten gebeurt.

Verzoeker is niet ernstig wanneer hij de situatie van een legale EU-onderdaan die een intra-Europese vlucht vanuit een regionale Schengenluchthaven onderneemt en hierbij vluchtig gecontroleerd wordt, vergelijkt met deze van een Nepalese burger die een intercontinentale vlucht onderneemt naar een EU Schengenland en dit vanuit één van de belangrijkste internationale luchthavens met specifiek getrainde diensten voor het opsporen van vervalsingen, vijf op verschillende plaatsen doorgedreven emigratiechecks en meerdere controles door opgeleide *airline officers*. De efficiëntie van deze controles in het *Indira Gandhi International Airport* in New Delhi blijkt tevens uit het zeer laag aantal terugleidingen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Indien verzoeker deze individuele controles kon ontlopen dan dient hij dit nauwgezet toe te lichten. Zijn bewering dat hij maar 1 of 2 keer naar zijn paspoort kon kijken en slechts twee keer werd gecontroleerd, "wanneer ik binnen ging in de luchthaven" en waarbij hij omtrent de tweede keer verklaarde "ik moest het paspoort niet tonen, iemand kwam en nam het paspoort" "Wie?" "Ik weet het niet." "Was het iemand van de luchthaven?" "Ik weet het niet, misschien de smokkelaar regelde iets..." (...) "Hij had een uniform, maar ik weet niet wie (...)", waarbij hem geen vragen werden gesteld over zijn identiteit (eerste gehoorverslag p. 19-20, zie tevens tweede gehoorverslag p. 3), kan niet aantonen dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal. Indien verzoeker volhoudt een smokkelaar te hebben ingeschakeld dan is evenmin aannemelijk dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en hijzelf onmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat verzoeker kon reizen met een blauw paspoort waarvan hij noch de geboortedatum kende, noch wist van welk land het visum afkomstig was en zijn paspoort maar één of twee keer gezien heeft, is dan in dit opzicht niet aannemelijk.

Derhalve kon de commissaris-generaal volkomen terecht besluiten dat de door verzoeker uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheden van de omstandigheden van zijn vertrek uit Nepal en zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Daar waar het tweede internetartikel de illegale handel van valse paspoorten binnen de Al Qaida groepering betreft, is dit niet concreet dienend voor verzoekers verweer.

3.2. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift louter tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de motieven van de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt kan niet overtuigen dat verzoeker om zijn royalistische sympathieën wordt vervolgd, minstens toont hij niet aan dat de informatie in het administratief dossier onjuist zou zijn.

3.3. Verzoeker wijst erop dat het niet enkel zijn royalistische sympathieën zijn die ervoor gezorgd hebben dat hij in problemen kwam, maar dat hij eveneens omwille van zijn activiteiten als arts gevisieerd werd. Hij meent dat het niet is omdat hij geen weet heeft van medische basisvoorzieningen in het kamp waar hij verplichte medische zorgen diende te verstrekken, dat de door hem aangehaalde feiten niet waarachtig zouden zijn.

Het is - zoals de bestreden beslissing terecht stelt - volkomen ongeloofwaardig dat een medisch assistent, die uitdrukkelijk verklaarde gedurende bijna 2 jaar 4 à 5 keer in de maand in het desbetreffende kamp te hebben gewerkt (eerste gehoorverslag p. 16), niet op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid van een kliniek en medisch team in dat kamp. Verzoeker is echter medisch assistent en geen arts zodat hij geen zware medische problemen kon behandelen of opereren en zijn nut aldus beperkt was, zeker wanneer er wel medische voorzieningen en personeel aanwezig waren in het kamp. Het is dan ook ongeloofwaardig dat bij verzoeker met een dergelijke hardnekkigheid zou worden aangedrongen om medische zorgen te verstrekken in een kamp waar al artsen en chirurgen aanwezig zijn. Ten slotte en ook al waren dergelijke medische opvoedingen waarachtig, dan nog kan niet overtuigen dat verzoeker internationale bescherming moet vragen voor het onbezoldigd uitvoeren van medische bijstand. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden

uitgewerkt in de bestreden beslissing, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. Waar verzoeker aan onderhavig verzoekschrift een rapport en internetartikels toevoegt en passages hieruit citeert, merkt de Raad op dat dergelijke verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verder dient de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen niet het geval is (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.654; RvS 12 oktober 2004, nr. 135.927; RvS 29 september 2004, nr. 135.540; RvS 1 juli 2004, nr. 133.438; RvS 20 februari 2004, nr. 128.406).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet dienstig steunen op deze elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet werd aldus getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, valt onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK